

BELGISCHE SENAAAT

ZITTING 2000-2001

---

27 JUNI 2001

Wetsvoorstel tot wijziging van artikel 298 van het Wetboek van de inkomstenbelastingen 1992

VERSLAG

NAMENS DE COMMISSIE VOOR DE FINANCIËN EN DE ECONOMISCHE AANGELEGENHEDEN
UITGEBRACHT
DOOR MEVROUW **KESTELIJN-SIERENS**

De commissie heeft dit voorstel besproken tijdens haar vergaderingen van 21 februari, 12 en 27 juni 2001.

1. INLEIDING DOOR DE AUTEUR VAN HET WETSVOORSTEL

Dit voorstel strekt ertoe een aantal misbruiken weg te werken bij het invorderen van de belastingen.

Aan de werkzaamheden van de commissie hebben deelgenomen :

1. Vaste leden : de heren De Grauwe, voorzitter; Bodson, Creyelman, D'Hooghe, Maertens, Moens, Morael, Poty, Ramoudt, Roelants du Vivier, Siquet, Steverlyncq, Thissen en mevrouw Kestelijn-Sierens, rapporteur.
2. Plaatsvervangers : de heren Barbeaux, Cornil, de Clippele, Vandenberghe en mevrouw Vanlerberghe.
3. Andere senatoren : de heer Monfils en mevrouw Nagy.

*Zie :***Stukken van de Senaat :****2-505 - 1999/2000 :**

Nr. 1 : Wetsvoorstel van de heer Olivier de Clippele.

2-505 - 2000/2001 :

Nr. 2 : Amendementen.
Nr. 3 : Amendement.

SÉNAT DE BELGIQUE

SESSION DE 2000-2001

---

27 JUIN 2001

Proposition de loi modifiant l'article 298 du Code des impôts sur les revenus 1992

RAPPORT

FAIT AU NOM
DE LA COMMISSION
DES FINANCES ET DES
AFFAIRES ÉCONOMIQUES
PAR MME **KESTELIJN-SIERENS**

La commission a examiné la présente proposition de loi au cours de ses réunions des 21 février et 12 et 27 juin 2001.

1. EXPOSÉ INTRODUCTIF DE L'AUTEUR DE LA PROPOSITION DE LOI

Cette proposition tend à éliminer certains abus lorsque l'on recouvre les impôts.

Ont participé aux travaux de la commission :

1. Membres effectifs : MM. De Grauwe, président; Bodson, Creyelman, D'Hooghe, Maertens, Moens, Morael, Poty, Ramoudt, Roelants du Vivier, Siquet, Steverlyncq, Thissen et Mme Kestelijn-Sierens, rapporteuse.
2. Membres suppléants : MM. Barbeaux, Cornil, de Clippele, Vandenberghe en Mme Vanlerberghe.
3. Autres sénateurs : M. Monfils et Mme Nagy.

*Voir :***Documents du Sénat :****2-505 - 1999/2000 :**

N° 1 : Proposition de loi de M. Olivier de Clippele.

2-505 - 2000/2001 :

N° 2 : Amendements.
N° 3 : Amendement.

De belastingontvanger reikt zichzelf een uitvoerbare titel uit, wat impliceert dat de ontvanger een schuldeiser is die de rechtbank niet moet aanspreken om het bestaan van een schuld te doen erkennen. Wanneer de controlediensten de belasting inkohieren, heeft hij het recht de belasting uit te voeren op alle bezittingen van de schuldenaar. Het wetsvoorstel wil geen afbreuk doen aan dit principe.

Men stelt dikwijls vast dat aanslagbiljetten op het verkeerde adres gestuurd worden, bijvoorbeeld in het geval van een verhuizing, scheiding van een koppel of onverdeeldheid bij erfopvolging. Het aanslagbiljet bereikt slechts een van de personen, zonder dat de andere belastingplichtigen er noodzakelijkerwijze van op de hoogte zijn.

Wanneer de betalingstermijn verstreken is, zoeken de meeste ontvangers verder en zenden een herinneringsbrief naar de belastingplichtigen, bijvoorbeeld naar alle deelgenoten in de nalatenschap. Het kan echter gebeuren dat de ontvanger rechtstreeks de gerechtsdeurwaarder stuurt, zonder herinneringsbrief. Dit brengt kosten mee, die op de belastingplichtige verhaald worden, terwijl deze dikwijls niet eens weet dat hij bij de fiscus in het krijt staat.

Het lijkt dus opportuun aan artikel 298 van het Wetboek van de inkomstenbelastingen 1992 een bepaling toe te voegen die stelt dat de ontvangers systematisch een herinneringsbrief moeten sturen alvorens over te gaan tot het invorderen van de belasting.

2. ALGEMENE BESPREEKING

Meerdere leden stellen dat zij akkoord kunnen gaan met het principe van het wetsvoorstel, want dit is een middel om de kosten voor de belastingplichtige te verminderen, namelijk om vooral de kosten van het bevel tot betalen, opgesteld door de gerechtsdeurwaarder, te vermijden.

De minister van Financiën begrijpt dat er problemen kunnen ontstaan wanneer men te snel een gerechtsdeurwaarder inschakelt en dat men daarom een lichtere procedure wil toepassen, via een aangetekende herinneringsbrief. Hij wijst erop dat de richtlijnen in principe nu reeds bepalen dat men eerst de belastingplichtige rechtstreeks moet aanschrijven en niet meteen een beroep doen op een gerechtsdeurwaarder.

Indien men echter een regeling wil invoeren waarbij stelselmatig een herinneringsbrief gestuurd wordt vóór het bevel tot betaling, moet men goed beseffen dat dit de procedures kan doen uitlopen en de interestlast dus misschien doen toenemen.

Bovendien moet een formaliteit als de aangetekende herinneringsbrief ten laste van de belasting-

Le receveur des impôts se délivre un titre exécutoire à lui-même, ce qui implique que le receveur est un créancier qui ne doit pas s'adresser au tribunal pour se voir reconnaître l'existence de la dette. Par le fait de l'enrôlement de l'impôt par les services de contrôle, il est en droit d'exécuter l'impôt sur tous les biens du débiteur. La proposition de loi ne vise pas à remettre ce principe en cause.

On constate souvent que les avertissements-extraits de rôle ont été envoyés à une mauvaise adresse, par exemple en cas de déménagement ou dans le cas d'un couple séparé ou d'une indivision en suite de succession. L'avertissement-extrait de rôle arrive chez une seule de ces personnes, sans que les autres redevables soient nécessairement au courant de l'enrôlement de l'impôt.

Lorsque le délai de paiement est écoulé, la plupart des receveurs des contributions font des recherches complémentaires et adressent un rappel au contribuable, par exemple à tous les indivisaires. Toutefois, il arrive que, sans envoyer de rappel, le receveur envoie directement l'huissier de justice. Cette démarche occasionne des frais qui sont mis à charge du contribuable, alors que celui-ci ignore souvent qu'il est en débit à l'administration des Finances.

Il paraît donc utile d'ajouter une disposition à l'article 298 du CIR 1992, disant que les receveurs doivent systématiquement envoyer un rappel avant d'exécuter le recouvrement de l'impôt.

2. DISCUSSION GÉNÉRALE

Plusieurs membres déclarent approuver le principe de la proposition de loi, car elle élabore un moyen de diminuer les frais pour le contribuable, notamment, et surtout en évitant les frais liés à l'injonction de payer établie par l'huissier de justice.

Le ministre des Finances comprend les problèmes que le recours trop rapide à un huissier de justice peut entraîner et l'idée d'utiliser une procédure plus légère, qui est une procédure de rappel recommandé. Il fait observer qu'en principe, aujourd'hui déjà, les instructions imposent que l'on passe d'abord par un envoi direct au contribuable et non pas par le recours immédiat à un huissier.

Toutefois, si l'on veut passer à un système de rappel par voie recommandée de manière systématique, avant le commandement, il faut être bien conscient du fait que cela peut allonger les procédures et peut-être augmenter dès lors les charges d'intérêts.

En plus, une formalité comme un rappel par voie recommandée doit être à la charge du contribuable,

plichtige komen, ongeacht de uitkomst van de zaak, of er nu een gedwongen tenuitvoerlegging komt of niet. Indien de termijnen sowieso verstreken zijn, zou een regeling waarbij een bijkomende formaliteit ingevoerd wordt om toch nog de betaling te verkrijgen, de fiscus 50 à 200 miljoen kunnen kosten. De minister vindt niet dat de Schatkist moet opdraaien voor de invordering van verschuldigde bedragen alleen omdat de kosten niet door een gerechtsdeurwaarder, maar door een herinneringsbrief gedaan worden.

3. ARTIKELSGEWIJZE BESPREKING

Artikel 1

Dit artikel geeft geen aanleiding tot vragen en wordt eenparig aangenomen door de 11 aanwezige leden.

Artikel 2

De minister van Financiën dient het amendement nr. 1 in (zie stuk Senaat, nr. 2-505/2).

Dit amendement wijzigt de filosofie van het wetsvoorstel niet, maar beoogt slechts enkele technische correcties.

Een eerste wijziging betreft de terminologie, namelijk de benamingen «directeur-generaal der belastingen» en «ontvanger der belastingen» worden gewijzigd in het kader van de reeds doorgevoerde herstructureringen binnen de fiscale administratie.

De tweede wijziging is dat de kosten van de aange tekende zending ten laste van de belastingplichtige worden gelegd.

De commissieleden merken op dat dit amendement inderdaad de essentie van het voorstel niet wijzigt.

Toch wijst een lid op een vergetelheid, zowel in het wetsvoorstel als in het regeringsamendement, namelijk het ontbreken van een minimumtermijn tussen de aangetekende herinneringsbrief en het deurwaarders-exploot waarin aan de belastingplichtige de kans wordt gegeven om te reageren. Niets belet immers de administratie om vandaag een herinneringsbrief te sturen en morgen al de deurwaarder opdracht te geven het bevel tot betalen te betekenen. Daardoor worden alleen de kosten én het werk van de administratie vermeerderd en blijft de beslissing om de gerechtsdeurwaarder te gelasten met het opstellen van een bevel tot betalen een arbitraire beslissing van de administratie.

Daarom moet het regeringsamendement aangepast worden door een redelijke termijn tussen de aangetekende brief en het bevel tot betalen te voorzien.

quelle que soit la suite des événements, que l'on passe à une exécution forcée ou non. Si l'on est de toute façon au-delà des délais, ajouter une formalité à l'administration pour obtenir malgré tout le paiement, est un système qui pourrait coûter entre 50 et 200 millions à l'administration. Le ministre ne voit pas pourquoi l'on mettrait à charge du Trésor public les frais de récupération des montants dus, simplement parce que les frais ne seraient pas exposés par voie de huissier, mais par voie de rappel.

3. DISCUSSION DES ARTICLES

Article 1er

Cet article, qui n'a suscité aucune question, est adopté à l'unanimité des 11 membres présents.

Article 2

Le ministre des Finances dépose l'amendement n° 1 (doc. Sénat, n° 2-505/2).

Cet amendement ne touche pas à la philosophie de la proposition de loi et vise uniquement à apporter quelques corrections techniques.

La première modification concerne la terminologie: les dénominations «directeur général des contributions» et «receveur des contributions» sont modifiées dans le cadre des restructurations déjà opérées au sein de l'administration du fisc.

La deuxième modification consiste à porter les frais de l'envoi recommandé à la charge du contribuable.

Les commissaires soulignent que cet amendement n'affecte effectivement pas l'essence de la proposition de loi.

Un membre attire cependant l'attention sur un oubli dans la proposition de loi comme dans l'amendement du gouvernement, à savoir l'absence d'un délai minimum entre l'envoi de la lettre de rappel par recommandé et l'exploit d'huissier, pour permettre au contribuable de réagir. En effet, rien n'empêche l'administration d'envoyer la lettre de rappel et, dès le lendemain, de charger l'huissier de signifier le commandement de payer. Cela ne fait qu'augmenter la charge de travail et les frais pour l'administration et la décision de charger l'huissier de justice d'établir un commandement de payer reste une décision arbitraire de l'administration.

C'est pourquoi il y a lieu d'adapter l'amendement du gouvernement en prévoyant un délai raisonnable entre le recommandé et le commandement de payer.

De minister heeft geen bezwaar tegen dit voorstel en stelt een termijn van één maand voor.

Het commissielid meent dat een termijn van 6 weken passender is: een aangetekende brief blijft normalerwijze 14 dagen ter beschikking van de geadresseerde op het postkantoor en een belastingplichtige heeft gewoonlijk één maand de tijd om te antwoorden op inlichtingen die hem door de administratie zijn gevraagd.

Volgens een ander lid volstaat één maand omdat het gaat over een ingekohierde belasting en niet over een belastingbetwisting.

Een volgende spreker wijst op een bijkomend probleem, namelijk een bevel tot betalen dat gestuurd wordt tot schorsing van de verjaringstermijn. Het gebeurt regelmatig dat de administratie beslist, juist voor een verjaringstermijn verstrijkt, om deze termijn te schorsen door de betekening van een dwangschrift. Naar het schijnt zouden de ontvangers in Brussel maandelijks zo'n 500 stuitingen van verjaringen versturen.

Aangezien de termijn alleen geschorst wordt door een bevel tot betalen betekend door de gerechtsdeurwaarder, vraagt spreker zich af of deze gevallen hier niet worden uitgesloten.

Een commissielid antwoordt dat het de bedoeling van het wetsvoorstel is om de kosten van het deurwaardersexploot niet ten laste van de belastingplichtige te leggen indien het exploit in feite een eerste herinnering is voor de belastingplichtige die zijn belastingen niet heeft betaald.

Spreker heeft evenwel geen problemen met het feit dat wanneer een bevel tot betaling tot doel heeft de verjaring te stuiten, die bevel ook wordt betekend en rechtsgeldig is, maar, ingeval het bevel niet is voorafgegaan door een een getekende herinneringsbrief, zullen de kosten ervan ten laste van de administratie blijven. Aangezien de verjaringstermijn 5 jaar bedraagt, heeft de administratie ruimschoots de tijd om tijdig een herinneringsbrief te sturen.

De herinneringsbrief is niet voorgeschreven op straffe van nietigheid van het bevel tot betalen. Niets belet de administratie om een bevel tot betalen te laten betekenen, maar, ingeval er geen herinneringsbrief aan vooraf is gegaan, zullen de kosten ervan ten laste van de administratie zijn.

Een lid merkt op dat dit niet in de tekst van het wetsvoorstel als dusdanig is gestipuleerd. Al hetgeen niet uitdrukkelijk is voorzien, is vatbaar voor interpretatie en betwisting. De regel zal zijn dat in alle gevallen een herinneringsbrief wordt gestuurd voor het bevel tot betalen, waarna de kosten ten laste van de belastingplichtige worden gelegd. Daarom stelt hij voor dat het voorstel wordt gewijzigd om specifiek de situatie van een bevel tot betalen tot stuiting van de verjaringstermijn te voorzien.

Le ministre n'a pas d'objection et propose un délai d'un mois.

Le commissaire estime qu'un délai de six semaines serait plus approprié: normalement, une lettre recommandée reste pendant quatorze jours au bureau de poste à la disposition du destinataire et un contribuable dispose habituellement d'un mois pour répondre aux renseignements réclamés par l'administration.

Pour un autre intervenant, un délai d'un mois suffit, car il s'agit d'un impôt enrôlé et non d'une contestation relative à l'impôt.

Un autre intervenant signale un problème similaire, à savoir un commandement de payer qui est envoyé en vue de suspendre le délai de prescription. Il est courant que l'administration décide de suspendre le délai de prescription en signifiant une contrainte juste avant l'expiration de celui-ci. Il semblerait que les receveurs de Bruxelles envoient quelque 500 interruptions de prescription par mois.

Étant donné que le délai est suspendu uniquement par un commandement de payer signifié par exploit d'huissier, l'intervenant se demande si, en l'espèce, ces cas ne sont pas exclus.

Un commissaire répond que la proposition vise à éviter que les frais de l'exploit d'huissier ne soient mis à la charge du contribuable dans les cas où l'exploit d'huissier n'est en fait qu'un premier rappel pour le contribuable qui n'a pas payé ses impôts.

Il n'a cependant aucune objection à ce que le commandement soit également signifié — et qu'il soit valable — dans les cas où il vise à interrompre la prescription, mais si le commandement n'est pas précédé d'une lettre de rappel recommandée, les frais resteront à la charge de l'administration. Vu que le délai de prescription est fixé à cinq ans, l'administration a largement le temps d'envoyer une lettre de rappel dans les délais.

La lettre de rappel n'est pas prévue sous peine de nullité du commandement de payer. Rien n'empêche l'administration de faire signifier un commandement de payer, mais si celui-ci n'a pas été précédé d'une lettre de rappel, les frais seront à la charge de l'administration.

Un membre fait remarquer que cela n'est pas prévu dans le texte de la proposition de loi en tant que tel. Tout ce qui n'est pas prévu explicitement est matière à interprétation et à contestation. La règle sera qu'on enverra toujours une lettre de rappel avant le commandement de payer, après quoi les frais seront à la charge du contribuable. Il propose donc de modifier la proposition afin de prévoir spécifiquement le cas d'un commandement de payer visant à interrompre le délai de prescription.

De heer de Clippele dient het amendement nr. 3 in (zie: stuk Senaat, nr. 2-505/3), dat een subamendement is op het amendement nr. 1 en ertoe strekt het tweede lid van de tweede paragraaf van het voorgestelde nieuwe artikel 298 WIB 1992 aan te vullen met de zin: «De ambtenaren moeten een aangetekende herinneringsbrief sturen ten minste één maand voordat de gerechtsdeurwaarder een bevel tot betaling opstelt, behalve indien de rechten van de Schatkist in gevaar zijn. De kosten voor het aangetekend verzenden zijn ten laste van de belastingsschuldige.»

Met dit amendement wordt tegemoetgekomen aan het bezwaar over de minimumtermijn tussen de aangetekende herinneringsbrief en het gerechtsdeurwaardersexploot en aan het bezwaar over de rechten van de Schatkist en de stuiting van de verjaring.

De auteur van het amendement vat de situatie nogmaals samen: het gaat om een belastingplichtige die vergeten is een belasting te betalen, omdat bijvoorbeeld het adres op de brief van de ontvanger verkeerd was ingevolge een verhuis of omdat het een aangifte van een overledene betrof waarvan de erfgenamen nooit de berekeningsnota hadden ontvangen. De belastingplichtige betwist de belasting niet, maar was niet op de hoogte dat hij moest betalen. Plotseling staat de gerechtsdeurwaarder voor zijn deur om ofwel beslag te leggen ofwel om de verjaringstermijn te stuiten, terwijl de administratie vijf jaar had om iets te doen, zoals een herinneringsbrief sturen. We kunnen minstens zeggen dat er sprake is van enige nalatigheid in hoofde van de administratie.

De belastingplichtige, die de berekeningsnota nooit ontvangen heeft, wordt verplicht de deurwaarderskosten te betalen, terwijl hij van in den beginne bereid was de belasting te betalen. Het is dan ook logisch dat in die gevallen de administratie opdraait voor de deurwaarderskosten, terwijl de belastingplichtige de kosten van de aangetekende herinneringsbrief draagt.

De heer Thissen dient vervolgens het amendement nr. 4 in (zie stuk Senaat, nr. 2-505/4), dat eveneens een subamendement op het amendement nr. 1 is en dat tot doel heeft om de woorden «Behoudens voor de bevelen tot betaling betekend met toepassing van artikel 2244 van het Burgerlijk Wetboek» toe te voegen.

De auteur verwijst naar de verantwoording bij dit amendement en stelt dat het amendement tot doel heeft een onzekerheid weg te nemen in verband met de aansprakelijkheid van de ontvanger.

Een commissielid meent uit het amendement af te leiden dat in feite wordt voorgesteld om de termijn van vervallenverklaring met een maand te verlengen. Hij waarschuwt voor de mogelijke gevolgen hiervan, namelijk dat ook andere artikelen in het Wetboek van de inkomstenbelastingen zouden moeten gewijzigd worden, hetgeen in feite buiten het kader van dit wetsvoorstel valt. Hij herhaalt dat wanneer de

M. de Clippele dépose l'amendement n° 3 (voir: doc. Sénat, n° 2-505/2), qui est un sous-amendement à l'amendement n° 1 et vise à compléter l'alinéa 2 du § 2 de l'article 298 nouveau proposé du CIR 1992 par la phrase suivante: «Ces fonctionnaires adresseront un appel par voie recommandée au moins un mois avant le commandement qui sera fait par huissier de justice, sauf si les droits du Trésor sont en péril. Les frais de l'envoi recommandé sont à charge du redevable.»

Cet amendement permet d'écarter l'objection relative au délai minimum entre le rappel par voie recommandée et l'exploit d'huissier ainsi que l'objection concernant les droits du Trésor et l'interruption de la prescription.

L'auteur de l'amendement résume une fois encore la situation: il s'agit d'un contribuable qui a omis de payer un impôt, parce que par exemple l'adresse figurant sur la lettre du receveur était incorrecte à la suite d'un déménagement ou parce qu'il s'agissait de la déclaration d'une personne décédée dont les héritiers n'avaient jamais reçu la note de calcul. Le contribuable ne conteste pas l'impôt mais ignorait qu'il devait le payer. Soudain, l'huissier de justice se trouve devant sa porte, soit pour procéder à une saisie, soit pour interrompre la prescription, alors que l'administration a eu cinq ans pour réagir, en envoyant, par exemple, un rappel. Le moins que l'on puisse dire est que l'administration a fait preuve d'une certaine négligence.

Le contribuable, qui n'a jamais reçu la note de calcul, est contraint de payer les frais d'huissier, alors qu'il était disposé, dès le début, à s'acquitter de l'impôt. Il est par conséquent logique, dans de tels cas, que l'administration assume les frais d'huissier tandis que le contribuable supporte ceux occasionnés par le rappel recommandé.

M. Thissen dépose ensuite l'amendement n° 4 (voir doc. Sénat, n° 2-505/3), qui est aussi un sous-amendement à l'amendement n° 1 et qui tend à insérer les mots «Excepté les commandements signifiés en application de l'article 2244 du Code civil,».

L'auteur renvoie à la justification de cet amendement et ajoute que celui-ci vise à lever une ambiguïté à propos de la responsabilité du receveur.

Un commissaire estime pouvoir déduire de l'amendement que l'on propose en fait de prolonger d'un mois le délai de forclusion. Il met en garde contre les conséquences que cela pourrait avoir, notamment la nécessité de modifier aussi d'autres articles du Code des impôts sur les revenus, ce qui sort en fait du cadre de la présente proposition de loi. IL répète que lorsque le délai de forclusion est presque échu, le receveur

termijn van vervallenverklaring bijna verstreken is, de ontvanger dan niet verplicht is een herinneringsbrief te sturen, maar hij onmiddellijk een gerechtsdeurwaarder kan sturen met een bevel tot betalen.

De minister voegt hieraan toe dat het wetsvoorstel een toestand in het begin van de invorderingsprocedure betreft: het aanslagbiljet is verzonden, de belastingsschuldige heeft twee maanden om de belasting te betalen, maar de ontvanger stelt vast, meestal na 1 maand, dat de belastingsschuld niet betaald is. Op dat ogenblik sturen de meeste ontvangers een aanmaning. Ook al is deze aanmaning niet wettelijk verplicht, is zij wel uitdrukkelijk voorgeschreven voor de administratie. Ingeval een aanmaning is gestuurd, wordt er een bijkomende termijn van 15 dagen in acht genomen vooraleer de ontvanger tot betekening van een dwangbevel zal overgaan. De praktijk leert dat er heel wat betalingen binnenkomen na die aanmaning. Een aangetekende herinneringsbrief zal wellicht nog meer belastingsschuldigen aanzetten om tijdig te betalen.

De verjaringstermijn inzake directe belastingen bedraagt vijf jaar. De minister ziet geen onmiddellijk gevaar dat deze termijn in het gedrang zal komen door het wetsvoorstel. Indien dit toch het geval zou zijn, dan kan de ontvanger steeds aantonen dat de rechten van de Schatkist in het gedrang kwamen en dat hij bijgevolg de gerechtsdeurwaarder opdracht heeft gegeven om een bevel tot betalen te betekenen.

Volgens de minister is het niet goed denkbaar dat de ontvanger gedurende deze periode van vijf jaar helemaal niets zou doen, zelfs geen gewone herinneringsbrief aan de belastingsschuldige sturen wanneer er geen tijdige betaling is gekomen.

Het amendement nr. 4 wordt teruggetrokken door de auteur.

Het amendement nr. 3 en het aldus geamendeerde amendement nr. 1, dat het artikel 2 vervangt, worden eenparig aangenomen door de 11 aanwezige leden.

Artikel 3 (nieuw)

De minister dient het amendement nr. 2 in (zie stuk Senaat, nr. 2-505/2), dat ertoe strekt een artikel 3 toe te voegen aan het wetsvoorstel betreffende de datum van inwerkingtreding.

De minister legt uit dat de inwerkingtreding moet worden voorzien op de eerste dag van de tweede maand volgend op de publicatie in het *Belgisch Staatsblad*, opdat de administratie de tijd zou hebben voor de noodzakelijke aanpassingen.

Dit amendement geeft geen aanleiding tot vragen en wordt eenparig aangenomen door de 11 aanwezige leden.

n'est pas obligé d'envoyer un rappel, mais qu'il peut sans attendre envoyer un huissier de justice muni d'un commandement de payer.

Le ministre ajoute que la proposition de loi concerne une situation en début de procédure de recouvrement: l'avertissement-extrait de rôle est envoyé, le redevable a deux mois pour payer l'impôt, mais le receveur constate, en général après un mois, que l'impôt n'a pas encore été acquitté. À ce moment là, la plupart des receveurs envoient un rappel. Même si un rappel n'est pas légalement obligatoire, il est néanmoins prescrit expressément pour l'administration. Au cas où un rappel a été envoyé, le receveur observe un délai supplémentaire de quinze jours avant de procéder à la signification d'une contrainte. La pratique montre que de nombreux paiements sont effectués à la suite d'un tel rappel. Un rappel par voie recommandée inciterait sans doute encore davantage de redevables à payer en temps voulu.

Le délai de prescription en matière d'impôts directs est de cinq ans. Le ministre ne voit dans la proposition de loi aucun danger immédiat pour ce délai. Si tel devait cependant être le cas, le receveur pourrait toujours faire valoir que les droits du Trésor étaient menacés et qu'il a par conséquent chargé l'huissier de justice de signifier un commandement de payer.

Selon le ministre, il est quasi impensable que le receveur reste inactif tout au long de cette période de cinq ans et ne prenne même pas la peine d'envoyer un rappel ordinaire au redevable au cas où celui-ci n'aurait pas payé dans les délais.

L'amendement n° 4 est retiré par son auteur.

L'amendement n° 3 et l'amendement n° 1 ainsi amendé, qui vise à remplacer l'article 2, sont adoptés à l'unanimité des 11 membres présents.

Article 3 (nouveau)

Le ministre dépose l'amendement n° 2 (voir doc. Sénat, n° 2-505/2), qui tend à compléter la proposition de loi par un article 3 relatif à la date d'entrée en vigueur.

Le ministre explique que la date d'entrée en vigueur doit être fixée au premier jour du deuxième mois qui suit la publication au *Moniteur belge*, afin que l'administration ait le temps de procéder aux adaptations qui s'imposent.

Cet amendement ne suscite aucune question et est adopté à l'unanimité des 11 membres présents.

4. STEMMINGEN

Het geamendeerde wetsvoorstel wordt in zijn geheel eenparig aangenomen door de 11 aanwezige leden.

Vertrouwen werd geschonken aan de rapporteur voor het opstellen van dit verslag.

De rapporteur,

Mimi KESTELIJN-SIERENS.

De voorzitter,

Paul DE GRAUWE.

*
* *

**Tekst aangenomen door de commissie
(zie stuk Senaat nr. 2-505/5 - 2000/2001)**

4. VOTES

L'ensemble de la proposition de loi amendée est adopté à l'unanimité des 11 membres présents.

Confiance a été faite à la rapporteuse pour la rédaction du présent rapport.

La rapporteuse,

Mimi KESTELIJN-SIERENS.

Le président,

Paul DE GRAUWE.

*
* *

**Texte adopté par la commission
(voir le doc. Sénat n° 2-505/5 - 2000/2001)**